

[Hartvig Frisch.]

Tal, saa vilde jeg være særdeles vaagen i Retning af at sige til Danmark: Den Udvikling, mine Herrer, den gaar jo ikke i en Retning, vi kan være synderlig tilfreds med.

Derfor synes jeg, at det ærede Medlem hellere skulde have holdt sig til at fremføre de faktiske Kendsgerninger, fremfor paa den ejendommelige Maade, som er det ærede Medlem egen, en mærkelig Blanding af Afmagt og Skadefryd, at prøve paa at mistænkeliggøre den højtærede Udenrigsminister samtidig med at tiltale ham saa venligt som vor egen Minister og alle disse venlige, skælvende Ord fra det ærede Medlem. Man skulde have set paa Kendsgerningen, hvordan de faktisk ligger, og om man fra dansk Side kan se paa disse Tal som synderlig gunstige for vort Handelsforhold til England.

Naar man saa rejser det Spørgsmaal, hvad der har bidraget til dette Resultat, saa er der ogsaa noget ganske interessant, som man kan drage frem i denne Forbindelse. Man kan naturligvis fremhæve, at der i 1938 har været en vis Konjunkturedgang og derfor ogsaa en vis Prisedgang, som dog altsaa ikke har ramt de danske Varer, idet vi netop er gaaet 2 Mill. Pund frem, en Fremgang som Englænderne selvfølgelig ikke kan honorere ved at sige: Det er os ganske ligegyldigt, for de tænker vel ligesom Tyskerne, at de vil have en vis Ligelighed og Rimelighed i Handelsforholdet mellem de to Lande. Som sagt, det ærede Medlem kan naturligvis nikke med Hovedet og sige, at der har været en vis Prisedgang, men der har været mere, der har nemlig været en Række Overførsler til Friliste, og disse Overførsler til Friliste har netop omfattet en Række Varer, som hidtil var paa den bundne Liste og gennem vor Valutacentral kunde dirigeres over til henholdsvis Tyskland og England, som er vore Hovedaftagerlande:

Her vil jeg gerne give nogle Tal for, hvad Virkning det har haft. Jeg ser her bort fra Varer af egentlig raastofagtig Karakter og holder mig til de Varer, som altid interesserer Venstre mest, de egentlige Færdigvarer. Det viser sig saa ved Opgørelsen, naar man sammenligner 1937 og 1938, at i den Gruppe af Varer, der er ført over paa Friliste, udgør i 1937 Importen fra Tyskland 17,4 Mill. Kr., men i 1938 er den sunket til 12,9 Mill. Kr., altsaa en Manko paa 4,5 Mill. Kr. Den Gruppe af Varer, som for Englands Ved-

kommende blev flyttet over paa Frilisten, repræsenteredes i 1937, da den endnu var paa bunden Liste, med 49,2 Mill. Kr., men sank i 1938 til 38,5 Mill. Kr., hvilket vil sige et Minus paa 10,7 Mill. Kr. Altsaa, af de 24 Mill. Kr., hvormed vor Import er gaaet ned fra England, figurerer Frilistevarerne med de ca. 11 Mill. Kr.; de er gaaet tabt for denne Import af Hensyn til den af saa mange Partier i denne Sal saa uhyre attraaede Frihandel og en Afløsning med Frilister; saa man kan komme ud af den forhadte Valutacentral.

I denne Forbindelse er det interessant ogsaa for Landbruget at undersøge: Til hvilke Lande er saa disse Frilistevarer gaaet, hvor har man ført Købene over? Det viser sig saa, at de Lande, man har ført Købene over til, er væsentlig Lande som De forenede Stater i Amerika og Holland. Desuden er der forøget Import fra Tjekkosllovakiet. Enhver ved, at de Lande, jeg her nævner, er Lande, hvor det er praktisk talt umuligt for os at afsætte netop de Landbrugsprodukter, hvis Afsætning man dog ellers skulde vente Landbruget var ganske særlig interesseret i. Naar Forholdet ligger saadan, saa synes jeg alvorlig talt, at det ikke er hverken særlig formaalstjenligt eller særlig klogt, at Venstre i Anledning af den dansk-engelske Handelstraktat vil føre denne Agitation, som naturligvis er beregnet paa at være et Valgnummer, men som for det første er urigtig og for det andet, naar man fører det til Bunds, viser sig netop at rømme Landbrugets Interesser.

Saa vil jeg gerne føje nogle Bemærkninger til om hele den Tendens, der ligger i disse Betragtninger fra Venstres Side, til at gøre den danske Industri forhadet. Forleden Dag maatte vi opleve her i Tinget, at et æret Medlem fra et andet Parti, fra det konservative Parti, det ærede Medlem Hr. Prieme, kom frem og i høje Toner angreb Regeringen for, at den paa en Række Omraader havde hindret industrielle Virksomheder i at anskaffe nye Maskiner, eller, hvor man havde tilladt saadan Nyanskaffelse, havde forlangt, at de gamle Maskiner blev plomberet eller ophugget. Der har været saadanne Tilfælde — og hvorfor mon? Af den simple Grund, at Regeringen for loyalt at opfylde sine Forpligtelser — og der ligger Forpligtelser i de Valutaattester, der udstedes paa Lande, vi har Handelsforbindelse med — har maattet begrænse den Udvidelse af Produktionen, der ellers kunde have været mulig inden for visse Industrier.